

ТАҚРИЗИ МУҚАРРИЗИ РАСМӢ

ба диссертатсияи номзодии Умедҷони Лоиқшо тахти унвони «Баррасии лингвистии диалектизмҳо дар осори Сорбон» барои дарёфти дараҷаи илмӣ номзоди илмҳои филологӣ аз рӯи ихтисоси 10.02.01 – Забони тоҷикӣ. – Душанбе, 2024. – 188 с.

Мутобиқати диссертатсия ба ихтисос ва самти илм, ки аз рӯи онҳо диссертатсия ба ҳимоя пешниҳод шудааст. Хушбахтона, замони соҳибистиқлолии кишварамон барои рушди тамоми соҳаҳои илм шароити мусоид фароҳам оварда шудааст. Соҳиби мақоми давлатӣ ва забони илм гардидани забони тоҷикӣ дар шароити бархурди тамаддунҳо яке аз чунин музаффариятҳост, ки бо ташаббуси хирадмандонаи Асосгузори сулҳу Ваҳдати миллӣ, Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон мухтарам Эмомалӣ Раҳмон насиби мардуми тоҷик гардидааст.

Дар чандин суҳанрониҳояшон Сарвари давлат ба аҳамияти калимаҳои халқӣ-гуфтугӯӣ тавачҷуҳ зоҳир карда, аз байни мардум гирдоварию мавриди истифода қарор додани онҳоро таъкид карда буданд. Ин дастури саривақтӣ боиси он шудааст, ки адибони соҳибзавқамон зимни навиштани осори адабиашон ба вожагони маҳаллӣ тавачҷуҳ карда, диалектизмҳои диёрашонро дар асарҳояшон ҷо додаанд, ки боиси аз байн нарафтани он мегарданд. Аз тарафи дигар боиси он мешавад, ки барои муайян кардани мавқеи онҳо мутахассисони забоншинос даст ба қор шаванд. Яке аз адибони шуҳратёрамон Сорбон аст, ки дар асарҳояшон диалектизмҳоро фаровон ба қор бурдааст ва таҳқиқи илмӣ онҳо, муайян сохтани мақоми ин гуна вожаҳои дар осори адиб ва дар ин росто нишон додани афзалиятҳои истифодаи калимаҳои асили мардумӣ ба души муҳаққиқон аст, ки яке аз онҳо унвонҷӯӣ Умедҷони Лоиқшо мебошад, ки дар мавзӯи «Баррасии лингвистии диалектизмҳо дар осори Сорбон» диссертатсия номзодӣ манзур намудааст, ки бешубҳа ба самти забоншиносӣ, махсусан, ба бахши забони тоҷикӣ ва шиносномаи ихтисоси илмӣ 10.02.01 – Забони тоҷикӣ пурра мувофиқ аст.

Мубрам будани мавзӯи диссертатсия. Осори Сорбон дар байни осори адибони давраи Истиқлол ҷойгоҳи хос дошта бо рангорангии забонии худ фарқ мекунад. Таркиби луғавии асарҳои ин адиб саршор аз вожагонест, ки ба қабатҳои гуногуни луғавӣ мансубанд, аммо доир ба онҳо то имрӯз ба таври бояду шояд таҳқиқи забоншиносӣ сурат нагирифтааст. Махсусан, яке аз қабатҳои асосии осори адиб диалектизмҳо ба шумор мераванд, ки бо рангорангии ҷашмгире дар осори адиб буруз кардаанд ва то кунун аз тарафи донишмандон таҳқиқи амиқи лингвистӣ нашудаанд, ки **гувоҳи**

мубрам будани масъала аст. Дар таҳқиқи илмии ин масъала Умедҷони Лоикшо таҳти унвони «Баррасии лингвистии диалектизмҳо дар осори Сорбон» кори нахустини мукаммали илмӣ буда, дар баррасию гуруҳбандӣ ва таҳқиқи илмии диалектизмҳо ва муайян сохтани роҳҳои истифодаи онҳо мусоидат мекунад. Ин аст, ки кори диссертатсионии пешниҳодшуда, комилан нав буда, мубрам арзёбӣ доништа мешавад.

Дарачаи навгонии натиҷаҳои дар диссертатсия бадастомада ва нуктаҳои илмие, ки барои ҳимоя пешниҳод мешаванд. Осори устод Сорбон ҳаводорони бешумор доранд ва дар ин давра аз онҳо ҳазорон нафар истифода карда дурри маънӣ чидаанд. Аз маъниҳои бикр ва аҳаммияти адабию ахлоқии онҳо мустафид гаштаанд. Махсусан, хонандаи соҳибзавқ ба калимаҳои халқӣ-гуфтугӯӣ тавачҷуҳ зоҳир карда, мансубияти онҳоро ба давраҳои қадим, миёна ва нав тасаввур карда, бо шеваи гуфтори маҳалли худ муқоиса карда метавонад. Аммо таҳқиқи илмии онро ба муҳаққиқони соҳа воғузур менамояд. Дар ин замина, кори Умедҷони Лоикшо **кори сифатан нави илмӣ буда**, аввалин баррасии илмӣ дар ростои таҳқиқи диалектизмҳои осори Сорбон маҳсуб шуда, навгонии кори диссертатсиониро таъмин менамояд.

Нуктаҳои асосии ба ҳимоя пешниҳодшаванда аз мазмуну муҳтавои кори диссертатсионӣ сар зада, моҳитяи корро пурра нишон медиҳанд. Муайян сохтани масоили назариявии диалектизмҳо, ошкор сохтани мақсади истифодаи диалектизмҳо ва калимаҳои умумихалқӣ дар осори адиб ва таҳқиқи гуруҳҳои ин қабати луғавии нуктаҳои муҳимме ба шумор мераванд, ки диссертантдар кори худ пайғирӣ кардааст.

Асоснокӣ ва этимоднокии хулосаҳо ва тавсияҳои дар диссертатсия зикршуда. Масъалаҳои таҳқиқ, ки ба баррасии диалектизмҳо вобаста мебошанд, дар диссертатсия асоснок шудаанд ва онҳо дар заминаи таҳқиқи хусусиятҳои гуногуни забоншиносии диалектизмҳо дар осори Сорбон мебошанд. Масъалагузориҳои бобоҳо мантиқӣ ва ба ҳам алоқаманд буда, хулосабарориҳо рӯйиҳамрафта ва пайи ҳам мебошанд. Диссертатсия бар мабноси маводи назариявии донишмандони ватанию хориҷӣ ва маводи осори Сорбон буда, асоснокӣ ва этимоднокии хулосаҳои корро возеҳ ва мустаҳкам менамояд. Истифодаи усул ва роҳу равиш дуруст дар таҳқиқи илмии маводи осори адиб мусоидат кардааст.

Коркард, тасвиби натиҷаҳои таҳқиқ ва теъдоди интишорот шаҳодати этимоднокии кори диссертатсионӣ ба шумор мераванд.

Хулосаи диссертатсияи Умедҷони Лоикшо дар 16 банд дода шудааст, муҳтавои асосии корро дар бар мегиранд. Тавсияҳо дар 5 банд

истифодаи амалии натиҷаҳои таҳқиқро пешниҳод менамояд, ки ҷанбаи амалишавиашон шакку шубҳа надорад.

Аҳамияти илмӣ, амалӣ ва иҷтимоии натиҷаҳои диссертатсия бо нишон додани тавсияҳо оид ба истифодаи онҳо. Диссертатсияи пешниҳодкардаи Умедҷони Лоикшо, ки ба таҳқиқи диалектизмҳои осори Сорбон бахшида шудааст, аҳамияти муҳимми илмӣ дорад. Дар ин диссертатсия ба масъалаи таҳқиқи яке аз қабатҳои муҳимми таркиби луғавии забони осори адиб – диалектизмҳо таваҷҷуҳи махсус зоҳир карда, доир ба диалектизмҳо, мафҳум, таъйинот ва зарурати истифодаи онҳо дар маҷмуъ таҳқиқ анҷом ёфта, перомуни гуруҳбандии мавзӯӣ, таснифоту таҳқиқи луғавию маъноии диалектизмҳо дар осори адиб баррасии илмӣ сурат гирифтаанд.

Бо ҳамин метавон гуфт, ки маводи илмӣ-назариявии кори диссертатсионӣ, натиҷаҳои таҳқиқ, роҳу равишу усул ва интишороти муҳаққиқ барои ба вучуд омадани корҳои мушобех метавонанд улғӯ бошанд. Ҳамчунин, маводи илмӣ-назариявии ин диссертатсия барои донишҷӯён, унвонҷӯён, магистрҳо ва мутахассисони забоншинос аз манфиат холӣ нест.

Аҳамияти амалии таҳқиқ дар он аст, ки маводи рисолаи илмиро метавон дар таълими фанҳои забони адабии ҳозираи тоҷик, услубшиносӣ, таърихи забони тоҷикӣ, лаҳҷашиносӣ, ҳусни калом барои омӯзгорону донишҷӯёни факултетҳои филологии муассисаҳои олии касбӣ, омӯзгорони фанни забон ва адабиёти тоҷики муассисаҳои таҳсилоти миёнаи умумӣ ҷиҳати рушду камол ва инкишофи нутқи хонандагон истифода бурдан мумкин аст. Диссертатсияи унвонҷӯӣ Умедҷони Лоикшо барои ҷомеаи имрӯзу фардо ва, махсусан, забоншиносии тоҷик арзишманд ба шумор меравад.

Қисмати асосии таҳқиқ. Чуноне ки аз мундариҷаи диссертатсия бармеояд, кор аз калимаҳои ихтисоршуда, муқаддима, се боб, хулоса тавсияҳо оид ба истифодаи амалии натиҷаҳои таҳқиқот ва номгӯи адабиёт феҳристи интишороти илмии унвонҷӯ таркиб ёфтааст.

Дар муқаддимаи диссертатсия оид ба мубрамии мавзӯӣ, дараҷаи таҳқиқ, робитаи таҳқиқ бо барномаҳо ва мавзӯҳои илмӣ, мақсад ва вазифаҳо, объект ва предмети таҳқиқ, асосҳои назарӣ ва методологии таҳқиқ, навоварии илмии рисола, нуктаҳои ба ҷимоя пешниҳодшаванда, аҳамияти назариявӣ ва амалии таҳқиқ, мутобиқати диссертатсия бо шиносномаи ихтисоси илмӣ, саҳми шахсии докталаби дараҷаи илмӣ, тасвиби амалии натиҷаҳо, нашри таълифоти илмӣ дар мавзӯи диссертатсия, сохтор ва ҳаҷми диссертатсия маълумот дода шудааст.

Боби якуми диссертатсия «Диалектизмҳо, мафҳум, таъйинот ва зарурати истифодаи онҳо дар асарҳои Сорбон» ном дошта, фарогири чор фасл мебошад. Дар ин боб шарҳи диалектизмҳо аз нигоҳи услубшиносони ватаниву хорочӣ, тафсири истилоҳи диалектизм аз нигоҳи услубшиносон, ҳамзамон мавқеъ ва вазифаҳои диалектизмҳо дар осори Сорбон ба риштаи таҳқиқ кашида шудааст. Муваффақияти диссертант дар ин боб аз нишон додани нақш ва маҳорати эҷодии Сорбон дар истифодаи бамавриди диалектизмҳо ба ҳисоб меравад. Аз нигоҳи \bar{u} , калимаҳои **пай, чафидан, дирафш, коза, полон, фук, сук, парворӣ, кашу фархаш, мурғак рафтан** вожаҳои ҳастанд, ки маҳз дар осори Сорбон дучор меоянд ва аз тарафе ифодакунандаи вижагии луғавии хосси осори Сорбон мебошанд.

Ба ақидаи муҳаққиқ ин гуна диалектизмҳо дар ду ҳолат, ҳам дар тасвири нависанда ва ҳам дар нутқи қаҳрамонҳои асар вобаста ба маҳал ва ҳислатҳои онҳо истифода шудаанд.

Масалан: калимаҳои диат (додо), хонаравшанкунӣ, рушот кардан, гирбоз, геобол, парвезан, чапалак ва чанде аз диалектизмҳои дигар дар романи «*Шаҳрбону*» - и нависанда хеле фаровон истифода шудааст.

Дар боби мазкур зимни ҷустуҷӯҳо ва мутолиаи осори забоншиносони ватаниву хоричӣ аломатҳои асосии диалектизмҳо, ки ҳамчун объекти таҳқиқ қарор гирифтааст, мушаххас баён гардидааст, яъне, аломатҳои онҳо дар забони адабӣ, забони шеваю лаҳҷаҳо, дорои муродиф будан дар забони адабӣ, ҳудуд ва доираҳои истеъмоли диалектизмҳо ва дигар аломатҳои диалектизмҳо нишон дода шудааст.

Дар зерфасли дуюми ҳамин боб мавзӯи баҳси услубшиносони тоҷик доир ба масоили забон ва услуби забони бадеӣ мавриди баҳс қарор дода мешавад.

Фаслҳои сеюму чоруми боби мазкур ба маҳорати эҷодии Сорбон дар қорбурди диалектизмҳо ва вазифаҳои онҳо дар осори адиби зикргардида мавриди пажӯҳиш қарор дода шудааст.

Боби дуюми диссертатсия «Таснифоти диалектизмҳо ва таҳқиқи луғавию маъноии онҳо дар осори Сорбон» номгузорӣ шудааст, ки он фарогири чор фасл мебошад.

Дар ин боб диалектизмҳо аз нигоҳи фонетикӣ, лексикӣ, лексикии маҳдудистеъмол, лексикии фаррохистеъмол, диалектизмҳои этнографӣ ва диалектизмҳои семантикӣ гурӯҳбандӣ карда шуда, бо овардани иқтибосҳои зиёде аз олимони тоҷику рус муҳаққиқ фикри худро тақвият мебахшад.

Заҳмати зиёди Умедҷони Лоикшо дар ҳамин боб, дар таснифи семантикии калимаҳо аён мегардад.

Ба диссертант муяссар гардидааст, ки дар осори Сорбон диалектизмҳоро аз нигоҳи этнографӣ, фонетикӣ ва семантикӣ таҳқиқ намуда, як рисолаи ниҳоят ҷолибро пешниҳоди хонанда гардонад.

Дар фасли сеюми ҳамин боб диалектизмҳое вомехӯранд, ки фаррохистеъмоланд. Масалан, вожаҳои **гиркиш додан (ангезиш додани сағ), охтан (ахта кардан), ғӯрамарг, тақал, хӯрт кашидан (фуру бурда), гӯрков (ҳайвону даранда), турни дарвоза, ворӯна кардан (вайрон кардан), ёв (сел), таги халта (фарзанди кенча), пиртулак (пири каммуӣ), гули домон (нишонаи бенамозӣ), қаврум (чуброн)** далели гуфтаҳои боло мебошанд.

Дар боби мазкур муҳаққиқ фасли алоҳидаеро бо номи «Назаре ба масоили таснифоти диалектизмҳо» бахшидааст, ки дар он таҳаввулот ва нашъунамои диалектизмҳо таъкид гардидааст. Дар идомаи ҳамин фасл диалектизмҳои фонетикӣ вобаста ба ҳиссаҳои нутқ: диалектизмҳои фонетикӣ исм, диалектизмҳои фонетикӣ сифат, шумора, ҷонишин, феъл ва зарф гуруҳбандӣ гардида, доир ба ин масоил аз осори Сорбон маводи фаровоне ҳамчун далели боэътимод оварда шудааст.

Як нуктаи қобили тавачҷуҳ он аст, ки Сорбон дар истифодаи баъзе диалектизмҳо исбот менамояд, ки *у* аз урфу одат ва анъанаҳои мардуми тамоми маҳалҳои тоҷикнишин ва ақаллиятҳои миллӣ ҷӯғиёнро хуб оғаҳӣ дорад, ки инро мо дар мисоли «**барра**» (ба маънои фарзанд), ки онро ҷӯғиён истифода менамоянд, бараъло мушоҳида мекунем, ҳоло он ки ин вожа дар забони мардуми тоҷик ба маънои *бачаи гӯсфанд* истифода мешаванд.

Боби сеюми диссертатсия «**Гуруҳбандии мавзуии диалектизмҳо ва хусусиятҳои луғавию семантикӣ онҳо дар осори Сорбон**» унвон дорад, ки он аз матолиби муқадимотӣ, фаслҳои алоҳида бо номҳои диалектизмҳои предметӣ, диалектизмҳои марбут ба шахс, диалектизмҳои ифодакунандаи мафҳуми макон, номи хӯрокҳо, маҳсулоти ғизоӣ ва диалектизмҳои предметӣ иборат мебошанд.

Дар боби мазкур аз ҷониби муҳаққиқ диалектизмҳо ба гуруҳҳои предметӣ ва ғайрипредметӣ ҷудо карда шуда, вобаста ба маъно тасниф шудаанд. Бояд қайд кард, ки аз ҷониби муҳаққиқ диалектизмҳои маҳдудистеъмол ва фаррохистеъмол қариб баробар истифода гардида, он аз ҷониби нависанда бо як маҳорати баланд ва ҷолиби диққат корбурд гардидааст. Дар идомаи таҳқиқ диссертант фасли алоҳидаеро бо номи «Диалектизмҳои предметӣ» ҷудо намудааст, ки дар он диалектизмҳои марбут ба шахс вобаста ба ҷинс - зан ва мард ҷудо шудааст, ки фароғири мисолҳои зиёде мебошад. Чунончи: калимаҳои **додо, баланд, бача, акка** ва дар ифодаи ҷинси муқобили мард калимаҳои **оча, бибӣ, бибикалон, момо, писарзан, модаранда, хушдоман, келин** ва ғайраҳо.

Дар фасли мазкур, инчунин, таваҷҷуҳи муҳаққиқ ба диалектизмҳое, ки мафҳумҳои макониро ифода мекунанд, аз осори Сорбон мисолҳои зиёде вобаста ба мафҳуми ҷамъиятӣ ҳавлӣ девор ва хонаву навъҳои бино гирдоварӣ шудаанд.

Диалектизмҳои **дех, авул, айлоқ, даҳони чах, каппа, кат, беморхона, морг, ятимхона** ва садҳо мисолҳои дигар, ки мутааллиқ ба осори Сорбон мебошанд, таҳқиқ гардидаанд.

Дар ҳамин боб хонанда ба диалектизмҳое вомехӯрад, ки ба ҳаёти оилавӣ дахл доранд. Чунончи, диалектизмҳои **қинғолабозӣ, пой чикидан, келину хушдоман, сар торик, зоидан**, дуҷон будан ва фразеологизмҳои **сағу пишак**, ба маънои муносибати бадӣ **келину хушдоман, окӣ падар** ва ғайраҳо.

Дар боби зикргардида диалектизмҳое ро вохӯрдан мумкин аст, ки ифодакунандаи мансубияти шахс ба маҳал, хислатҳои манфии инсон масъалаҳои сину солӣ мебошанд. Чунончи: **муфтхӯр, нокас, ҳаром, хармичоз, фоҳиша, ҳавасакӣ** ва ғайраҳо.

Қайд намудан ҷоиз аст, ки тибқи омори муҳаққиқ дар осори Сорбон бештар диалектизмҳои сифатӣ фаровон истифода шудаанд, ки онҳо ҳам дар шакли маъноӣ асли ва ҳам маҷозӣ таҳқиқ гардидаанд. Масалан: **ширин, сабук по, бекас, ақлак, чиранг (номи асп), безеб, дайду** ва ғайраҳо.

Дар хулосаи диссертатсия андешаҳои муҳаққиқ дар шонздаҳ банд ҷамъбаст гардидаст, ки таҳлил ва баррасии диалектизмҳоро дар осори Сорбон пурра иникос менамояд.

Аз андешарониҳои муҳаққиқ ба хулосае омадан мумкин аст, ки ӯ моҳияти мавзӯро ба хубӣ дарк карда, мавқеи диалектизмҳоро дар осори Сорбон тавонистааст ба пуррагӣ муайян ва хусусияти луғавӣ-фонетикии онҳоро ба хонанда бозгӯ намояд.

Наشري натиҷаҳои диссертатсия дар маҷаллаҳои тақризшавандаи илмӣ. Доир ба мавзуи диссертатсия унвонҷӯй 9 мақолаи илмӣ нашр кардааст, ки 6-тои он дар маҷаллаҳои тақризшавандаи Комиссияи олии аттестатсионии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон, 2 мақола дар маҷмуаи мақолаҳои конференсияҳои илмии ҷумҳуриявӣ, 1 мақола дар нашрияи илмии забоншиносӣ чоп шудаанд. Бешак, мақолаҳои чопшуда мазмуну муҳтаво, натиҷаҳо ва нуктаҳои асосии диссертатсияро фаро мегиранд. Теъдоди маводи чопшудаи диссертант ба талаботи банди 35-и Тартиби додани дараҷаҳои илмӣ, ки бо Қарори Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 30-юми июни соли 2021, таҳти №267 тасдиқ шудааст, мувофиқ мебошад.

Мутобиқати барасмиятдарории диссертатсия ба талаботи Комиссияи олии аттестатсионии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон. Диссертатсияи Умедҷони Лоикшо ба талаботи бандҳои 31 ва 33-и Тартиби

додани дараҷаҳои илмӣ, ки бо Қарори Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 30-юми июни соли 2021, таҳти №267 тасдиқ шудааст, мутобиқат менамояд.

Диссертатсия аз тарафи муҳаққиқ мустақилона эҷод гардида, мазмуну моҳияти таҳқиқ, пайдарҳамии масъалаи матраҳшаванда, услубу мантиқи муносиби илмӣ дошта, нуктаҳои матраҳшудаи илмӣ, навовариҳои илмии диссертатсионӣ, усулу шеваи таҳқиқ, пешниҳоду тавсияҳои амалӣ, масоили ба ҳимоя пешниҳодшуда, шарҳу тавзеҳи масъалаҳо, истифодаи маводи илмӣ-назариявӣ ва фарҳангнома барои шарҳу тавзеҳи калимаҳо дар дараҷаи муносиб буда, гувоҳи саҳми шахсии унвонҷӯй мебошанд.

Эродҳо ба диссертатсия. Дар диссертатсия дар баробари муваффақиятҳо як қатор камбудиву норасоӣҳо низ ба назар мерасанд, ки ислоҳи онҳо дар оянда ба манфиати кор хоҳад буд:

1. Хуб мебуд, ки аз ҷониби муҳаққиқ фасли алоҳидае таҳти унвони фарқияти забон ва услуби Сорбон дар муқоиса бо забони осори нависандагони дигари адабиёти муосири тоҷик оварда мешуд.

2. Дар баробари пешниҳоди аввал месазад, ки дар асоси осори шевашиносон маводи шевагии осори Сорбонро бо шеваҳои дигари забонамон муқоиса кард, зеро хеле аз калимаҳои, ки дар осори адиб ба назар мерасанд дар шеваҳои забонамон дида мешавад. Масалан, *ҷигот, ҳангу манг, ҳабата, таги халта, лелак ва ғайра.*

3. Дар саҳифаҳои диссертатсия автореферат схема, диаграмма ва гистограммаҳо нишон дода нашудааст.

4. Аз ҷониби муҳаққиқ иқтибосоти зиёде аз олимони адабиётшинос оварда шудааст, ки ин ба назари инҷониб зарурат надорад, зеро диссертатсия дар самти илми забоншиносӣ омода гардидааст.

5. Ба назари мо дар интиҳоби диалектизмҳо эҳтиёт қардан лозим аст, зеро наметавон ҳамаи калимаҳои умумихалқиро ба ҳайати ин ғурӯҳ шомил сохт. Аз ҷумла, калимаю ибораҳои **коҳдон** (с.130), **дучон будан** (с.131) ва **ок қардан** (с.133) умумихалқианд.

6. Дар баъзе саҳифаҳои диссертатсия ва автореферат ғалатҳои имлоиву грамматикӣ ва услубӣ ба назар мерасад (саҳифаҳои 5, 11, 26, 32, 51, 87, 118 ва ғайраҳо).

Дар маҷмуъ, норасоӣҳои номбаршуда ба ҳеч ваҷҳ аҳаммияти таҳқиқоти анҷомдодашударо халалдор намесозанд, зеро онҳо хусусияти таҳририю ислоҳшавандагӣ доранд ва ба мазмуну муҳтавои диссертатсия ва дастовардҳои илмии муҳаққиқ таъсири ҷиддӣ намерасонанд.

Қисмати хотимагии тақриз. Диссертатсия бо услуби илмии мувофиқ навишта шуда, бобу зербобҳои он бо риояи мантиқи ягонаи илмӣ, пайи ҳам пешниҳод шудаанд.

Автореферати диссертатсия (ба забонҳои тоҷикӣ ва русӣ), осори илмиву мақолаҳои дар ин замина нашркардаи диссертант мазмуну муҳтавои диссертатсияро ба пуррагӣ инъикос ва ифода мекунанд.

Мавзуи интихобнамудаи унвонҷӯ ба доираи мавзӯ ва масъалаҳои таҳқиқии шиносномаи ихтисоси илмии 10.02.01 – Забони тоҷикӣ, комилан, мувофиқат мебошад.

Қоркарди натиҷаҳои таҳқиқ, истифодаи амалии онҳо, наشري таълифоти илмӣ аз рӯи мавзуи диссертатсия ба меъёр ва талаботи Комиссияи олии аттестатсионии назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон ҷавобгӯ мебошанд.

Хулоса, диссертатсияи Умедҷони Лоикшо дар мавзуи «Баррасии лингвистии диалектизмҳо дар осори Сорбон» ба талаботи бандҳои 31-35-и Тартиби додани дараҷаҳои илмӣ, ки бо Қарори Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 30-юми июни соли 2021, таҳти № 267 тасдиқ шудааст, ҷавобгӯ буда, муаллифи он ба дарёфти дараҷаи илмии номзади илмҳои филологӣ аз рӯи ихтисоси 10.02.01 – Забони тоҷикӣ сазовор мебошад.

Тақризи мазкур бо назардошти талаботи бандҳои 71 ва 72-и Тартиби додани дараҷаҳои илмӣ, ки бо Қарори Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 30-юми июни соли 2021, таҳти №267 тасдиқ шудааст, омода гардидааст.

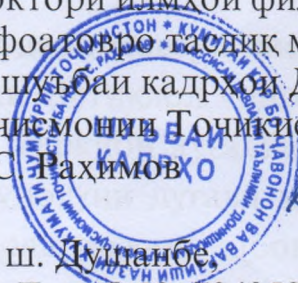
МУҚАРРИЗИ РАСМӢ:

доктори илмҳои филологӣ, дотсент,
муdiri кафедраи забонҳои Донишкадаи
тарбияи ҷисмонии Тоҷикистон

Шафоатов Азал
Нусратович

Нишонӣ: ш. Ҳисор, ч.д Мирзо Ризо,
д. Ноҷии поён, 735033.
Тел.: +992 985074419

Имзои доктори илмҳои филологӣ
А.Н. Шафоатовро тасдиқ мекунам:
Сардори шӯбаи кадрҳои Донишкадаи
тарбияи ҷисмонии Тоҷикистон
ба номи С. Раҳимов

/Шерализода Заробиддин
Шералӣ

Нишонӣ: ш. Душанбе,
маҳаллаи Лучоб-53, 734053. Тел.: 224-73-77;
факс 224-56-87. E-mail: mehrpaivand@inbox.ru

«20» 05 соли 2024